

neboť, může-li se vzdáti pohledávky (§ 1444 obč. zák.) může se spokojiti i s každým pořadím, an tím nikomu nezpůsobí újmu a konk. řád to nutícím pravidlem nezakazuje, nýbrž ponechává věřiteli podstaty na vůli podle § 126 odstavec 3 konk. ř., zda a jak chce svou pohledávku uplatňovati a vymáhati. Než o to nejde. Otázka jest jiná: zda lze s účinkem a s následky § 112 odstavec 1 poslední věta a § 108 konk. ř. odstavec 1 uplatňovati přihlášením podle § 104 odst. 1 konk. ř. pohledávku, která do vyhlášení konkursu ještě nevznikla. Taková přihláška nemá účinnosti a oněch následků. Neboť přihlášeny mohou býti s onou účinností (srov. i § 10 konk. ř.) a s oněmi následky podle § 104 konk. ř. jen pohledávky konkursních věřitelů, to jest pohledávky, které podle § 3 odstavec 3 konk. ř. v den prohlášení konkursu osobním věřitelům proti úpadci vzešly. Pohledávky vzniknuvší po vyhlášení konkursu nejsou tedy konkursními pohledávkami, leč by byly konkursním řádem za ně prohlášeny, jak tomu jest v případě § 23 odstavec 2, § 27 odstavec 2 a 3, § 44 odstavec 2 konk. ř. a pod., a nelze ani tyto pohledávky s onou účinností přihlásiti před jejich vznikem, ježto nevzniklé pohledávky nelze ani co do jejich pravosti, ani co do pořadí přezkoumati.

Čís. 14103.

Zákonným předpokladem příslušnosti osoby ke skupině § 1 čís. 6 a) zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. není, aby osoba ta konala vyšší služby, zejména aby to byly úkony, jež konají zaměstnanci s titulem »úředníka«, nebo by se zaměstnávala pracemi převážně duševními.

Nevyžaduje se školní vzdělání nebo dokonce odborné vzdělání a nezáleží ani na tom, že zaměstnanec není čtení a psaní znalý. K odbornému dozírání stačí odborné znalosti nabyté zkušeností po stránce technické a hospodářské dlouhým zabýváním se pracemi, na něž zaměstnanec nyní dozírá. Občasná manuální práce nezbavuje kvalifikace § 6 a) zák. čís. 26/29 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv II 750/34.)

Žalobce domáhá se náhrady škody (placení renty) na žalovaném proto, že nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění, ač byl zaměstnancem podle § 1 čís. 6 a) zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., a ztratil tak vůči nositeli pojištění nárok na pensijní důchod. Žalobní nárok byl uznán soudy všech tří stolic důvodem po právu, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. jen o to, zda žalobce patří ke skupině osob uvedených v § 1 čís. 6 a) zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., podléhajících pensijnímu pojištění. Jest to otázka právní. Zákonným předpokladem příslušnosti osoby ke skupině § 1 čís. 6 a) zákona čís. 26/29 sb. z. a n. není, aby osoba ta konala vyšší služby, zejména, by to byly úkony, jež konají zaměstnanci s titulem »úředníka«, ani by se zaměstnávala pracemi převážně duševními. Prvá okolnost byla předpokladem nuceného pensijního pojištění

jen v původním zákonu o pensijním pojištění ze dne 1. ledna 1906 čís. 1 ř. z. z roku 1907, jenž byl úplně změněn zákonem ze dne 5. února 1920 čís. 89 ř. z. a pak uvedeným již zákonem čís. 26/29 sb. z. a n., a tu jest posuzovati každou ze skupin § 1 čís. 1 až 6 samostatně, aniž by bylo lze souditi z předpokladů jedné skupiny na předpoklady skupiny jiné. Druhou okolnost nelze odvozovati z odstavce 2 § 1 zák. čís. 26/29 sb. z. a n., jenž předpokládá zaměstnání převážně duševními pracemi. Jde i tu o samostatné ustanovení, jež nevylučuje příslušníky skupin čís. 1 až 6 z povinného pojištění proto, že nekonají převážně duševní práce. Stačí, jsou-li příslušníky některé z oněch skupin, a vyloučeny mohou býti z pojištění jen za předpokladů § 2 zmíněného zákona. Ke skupině § 1 čís. 6 a) zákona čís. 26/29 sb. z. a n. přísluší zaměstnanci, již přikazují práce dělníkům anebo vykonávají odborný dozor nad nimi, aniž by se jejich práce sami zúčastnili, leč pokud toho vyžaduje jejich příkazovací nebo dozorčí činnost. Nevyžaduje se tedy školní vzdělání nebo dokonce odborné vzdělání a nezáleží proto na tom, zda zaměstnanec není čtení a psaní znalý. K odbornému dozírání stačí odborné znalosti nabyté zkušeností po stránce technické a hospodářské dlouhým zabýváním se pracemi, na něž nyní dozírá. Žalobce převážně a po dlouhá léta přikazoval čeledínům u koní a volů práci, měl právo a povinnost čeledínům rozkazovati, vydával jim krmivo přidělené mu na celý týden, vedl dozor na polní práce, sám neměl přidělené koně a vykonával též práce, které jinak vykonával po případě adjunkt na statku zaměstnaný. Tím jest splněn nejen předpoklad přikazování práce, nýbrž i předpoklad odborného dozoru, an dohled na polní práce, na 7 až 8 párů koní a na hovězí dobytek vyžaduje zřejmě odborné znalosti, a v podstatě o nic méně cennější zodpovědnost, než při dozoru na několik set párů koní, takže s obou hledisek patří ke zmíněné skupině zaměstnanců. Ani občasná manuální spolupráce žalobcova ho nezabavuje kvalifikace zaměstnanců v § 1 čís. 6 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. uvedených.

Čís. 14104.

»Škody jinak obmeškáním vydražitele způsobené« jest vymáhati žalobou u exekučního soudu. Dokud není tento žalobní nárok promlčen, nelze obmeškalému vydražiteli vydati vadium, leč souhlasí-li všichni účastníci.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, R I 1590/34.)

Prvý soud vyhověl žádosti obmeškalého vydražitele K. K. o vydání složeného vadia, poněvadž jako věcně oprávněný podal žalobu o náhradu škody proti obmeškalému vydražiteli podle § 155 ex. ř. jen československý erár, ale žalobu vzal bez vzdání se žalobního nároku zpět, takže jest za to míti, že věcně oprávnění s vydáním vadia souhlasí. Rekursní soud návrh na vydání vadia zamítl z těchto důvodů: Podle § 155 ex. ř. ručí obmeškalý vydražitel za schodek při nejvyšším podání, který vznikl při opětné dražbě, za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody z jeho obmeškání především vadium. Z toho plyne, že, bylo-li dražební řízení zrušeno (§ 151 ex. ř.), zůstává vadium v uschování, pokud nemovitost při pozdější dražbě pro-